

Південного регіонального центру Національної академії правових наук України. 2018. № 14. С. 141–149.

3. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

4. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n129> (дата звернення: 31.03.2023).

5. Особливості проведення обшуку в умовах воєнного стану. Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах : матеріали Міжнар. науково-практ. конф., м. Львів, 21 жовтня 2022 р. 404 с.

6. Зайцев Д. О. Проблеми участі адвоката або представника в проведенні обшуку житла чи іншого володіння особи в умовах воєнного стану. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2022. Т. 27. № 3. С. 187–189.

УДК 343.131.7

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/725-727

Андрій ПРУДОВСЬКИЙ

студент ННІ права
та інноваційної освіти

Юлія МАРІНА

викладач кафедри
кримінально-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СУТЬ ПРЕЗУМПЦІЇ НЕВИНУВАТОСТІ, ЇЇ ПРАВИЛА ТА ЗАКОНОДАВЧІ АСПЕКТИ

Презумпцію невинуватості називають «золотою ниткою», що проходить через кримінальне право. Це норма міжнародного звичаєвого права, яка захищається численними міжнародними договорами та національними правовими системами. Презумпція невинуватості має вирішальне значення для забезпечення справедливого судового розгляду в окремих випадках, для захисту цілісності системи правосуддя та для поваги людської гідності людей, які звинувачуються у вчиненні злочинів.

Презумпція невинуватості – це правовий принцип, відповідно до якого кожна особа, обвинувачена в будь-якому злочині, вважається невинуватою, доки їй вину не буде доведено. Верховний Суд України надав таке тлумачення презумпції невинуватості: «Суть презумпції невинуватості не в тому, що особа є невинуватою, а в тому, що існує припущення щодо її невинуватості. Презумпція невинуватості не може бути виправдана одним лише прагненням полегшити становище обвинуваченого. Вона стимулює доказування вини особи, і доки цього не буде досягнуто, ніхто не може бути визнаний винним» [1].

Згідно з презумпцією невинуватості, юридичний тягар доведення покладається на обвинувачення, яке повинно надати переконливі докази. Якщо прокуратура не доведе обвинувачення, то особа виправдовується.

Стосовно важливих фактів справи – чи було вчинено обвинувачений злочин і чи був підсудний особою, яка вчинила злочин, держава несе весь тягар доведення. У більшості випадків обвинувачення має довести винність обвинуваченого поза розумним сумнівом. Якщо обґрунтовані сумніви залишаються, обвинувачений повинен бути виправданий. Однак це стосується не лише того факту, що тягар доказування лежить на обвинуваченні у кримінальній справі, а й захисту, який повинен бути наданий підсудному.

Стосовно важливих фактів справи відповідач не має жодного тягаря доведення. Відповідач не зобов'язаний давати свідчення, викликати свідків або надавати будь-які інші докази, і якщо підсудний вирішить не давати показань або надавати докази, це рішення не може бути використане проти нього.

Суддя та інші члени судового процесу не повинні робити жодних негативних висновків з того факту, що підсудного було звинувачено у вчиненні злочину. Вони повинні вирішити справу виключно на основі доказів, наданих під час судового розгляду.

В Україні презумпцію невинуватості закріплено:

- У статті 62 Конституції України:

1. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

2. Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

3. Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

4. У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням [2].

• У статті 17 Кримінального процесуального кодексу України зазначено:

1. Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено у порядку, передбаченому цим Кодексом, і встановлено обвинувальним вироком суду, що набув чинності.

2. Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і повинен бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумним сумнівом.

3. Підозра, обвинувачення не можуть ґрунтуватися на доказах, отриманих незаконним шляхом.

4. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на користь такої особи.

5. Поводження з особою, вина якої у вчиненні кримінального правопорушення не встановлена обвинувальним вироком суду, що набув чинності, повинне відповідати поведженню з невинуватою особою [3].

• Принцип презумпції невинуватості зафіксований також положенням ч. 2 ст. 2 Кримінального кодексу України: «Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду» [4].

• Згідно з ч. 4 ст. 296 Цивільного кодексу «Ім'я фізичної особи, яка затримана, підозрюється чи обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, або особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може бути використане (обнародуване) лише в разі набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо неї або винесення постанови у справі про адміністративне правопорушення та в інших випадках, передбачених законом» [5].

Це право вважається достатньо важливим у сучасних демократіях, конституційних монархіях і республіках, тому багато хто прямо включили його у свої правові кодекси та конституції. Тому це також є міжнародним правом людини відповідно до ст. 11 Загальної декларації прав людини ООН.

Ст. 11 Загальної декларації прав людини говорить: «Кожен, обвинувачений у вчиненні злочину, має право вважатися невинуватим, доки його винність не буде доведена в законному порядку шляхом публічного судового розгляду, під час якого йому надано всі гарантії, необхідні для його захисту».

Міжнародний пакт про громадянські та політичні права, ст. 14, п. 2 говорить, що «Кожен, обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення, має право вважатися невинуватим, доки його винність не буде доведена в законному порядку». Презумпція невинуватості також прямо врегульована ст. 66 Римського статуту Міжнародного кримінального суду, згідно з яким «кожен вважається невинуватим, доки його винність не буде доведена в Суді відповідно до чинного права».

У Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод Ради Європи у п. 2 ст. 6 сказано: «Кожен, обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення, вважається невинуватим, доки його вину не буде доведено в законному порядку». Ця конвенція була ухвалена у вигляді договору та є обов'язковою для всіх членів Ради Європи. У цей час (і в будь-якому передбачуваному розширенні ЄС) кожна країна-член Європейського Союзу також є членом Ради Європи, тому це є обов'язковим для членів ЄС. До того ж це твердження дослівно повторюється в ст. 48 Хартії основних прав Європейського Союзу.

У Європейському Союзі, крім Хартії основних прав, презумпція невинуватості також захищена Директивою (ЄС) 2016/343 Європейського парламенту та Ради від 9 березня 2016 року про посилення певних аспектів презумпції невинуватості та права бути присутнім у судовому розгляді кримінального провадження. Ст. 3 зазначає, що держави-члени забезпечують, щоб підозрювані та обвинувачені вважалися невинуватими, доки їхня провина не буде доведена згідно із законом.

Отже, суть презумпції невинуватості не говорить, що людина невинна, а потрібно розуміти, що є факти, через які виникають припущення щодо її невинності, а точніше, винності у скоєнні кримінального правопорушення, і поки ці припущення не будуть доведені, її не можна вважати винною. Краще, щоб десять винних втекли, ніж постраждав один невинний. Згодом ця ідея стала основою правового мислення і продовжує залишатися предметом дискусій.

Презумпція невинуватості не може бути виправдана лише великим бажанням поліпшити стан обвинуваченого. Це призводить до доказу вини людини, і якщо цього не буде зроблено, ніхто не може бути визнаний винним.

Відповідно до принципу презумпції невинуватості на підсудного (і його захисника) не покладається обов'язок доводити свою невинуватість або наявність обставин, що виключають кримінальну відповідальність. Цей тягар покладається на орган, який пред'явив обвинувачення (особу, яка веде розслідування, слідчого, прокурора), але це не виключає права обвинуваченого доводити свою повну невинуватість чи менші злочини. Усі обставини, за яких він посилається на свій захист, повинні бути всебічно досліджені органами слідства, прокурором і судом.

1. Постанова від 22 грудня 2020 року, справа № 210/4600/15. Верховний Суд, Перша судова палата Касаційного кримінального суду.

2. Конституція України : від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР : станом на 1 січ. 2020 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text> (дата звернення: 03.03.2024).

3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI : станом на 1 січ. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 03.03.2024).

4. Кримінальний кодекс України : Кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341-III : станом на 1 січ. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 04.03.2024).

5. Цивільний кодекс України : Кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV : станом на 30 січ. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 04.03.2024).

УДК 343.121.4

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/727-729

Діана РУКІНА

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

Анатолій ШИЯН

старший викладач кафедри
кримінально-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ, ПРАВ І СВОБОД ОСОБИ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Зміни в чинне національне законодавство, які зумовлені початком повномасштабного вторгнення військ російської федерації в Україну, сприяли перегляду кримінального процесуального права в частині забезпечення прав та свобод осіб, які беруть безпосередню участь в кримінальному провадженні, а також їхньої безпеки. Тож законом України від 14 квітня 2022 року № 2201-IX були внесені зміни до Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), які окреслили порядок режиму досудового розслідування, судового розгляду в умовах воєнного стану [1]. Ці зміни торкнулися також й умов і порядку проведення такої слідчої (розшукової) дії, як обшук.

Незважаючи на правовий режим воєнного стану, законодавцем визначено, що обшук повинен проводитись з максимально можливим в таких умовах забезпеченням прав і свобод осіб, які беруть в ньому участь, а також їхньої безпеки. Адже відповідно до положень Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю [2]. У зв'язку з цим ключовою вимогою правового захисту є легальність залучення понятих та адвоката (захисника).

Зазначимо, що фактичний порядок проведення обшуку під час воєнної агресії не